

KORKMA, GÜZEL RÜYALAR DA VAR

Mehmet Can Şaşmaz 1985 yılında Edirne'de doğdu. İstanbul'da Psikoloji eğitimi gördü. 2010-2013 yılları arasında aldığı Klinik Psikoloji yüksek lisans eğitimini yazı çalışmalarına ağırlık verdiği için tamamlamadı. Edirne'de psikolog olarak görev yapıyor. *Adam Öykü*, *Notos*, *Sanat Cephesi*, *Galapera Öykü*, *Kül Öykü*, *Tigris*, *Bajar*, *Lâl Kültür Sanat*, *Mavi Melek* dergilerinde öyküleri yayımlandı.

Kitapları

Öykü: *Çeşitli Yalnızlık Söylentileri* (2008), *Korkma, Güzel Rü-yalar da Var* (2022).

Roman: *Güzey* (2014).

MEHMET CAN ŞAŞMAZ

Korkma,
Güzel Rüyalar da Var

Öykü

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5949
Edebiyat - 1709

Korkma, Güzel Rüyalar da Var / Mehmet Can Şaşmaz

Kitap editörü: **Murat Yalçın**
Düzeltili: **Filiz Özkan**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Merve Çakıroğlu**

Baskı: Asya Basım Yayın Sanayi Tic. Ltd. Şti
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar / İstanbul
Telefon: (0 212) 693 00 08
Sertifika No: 52508

1. baskı: İstanbul, Mart 2022
ISBN 978-975-08-5290-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2021
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

- Barbunyalarnn Özel Hayatı • 7
Gecenin Saçları • 13
Belediye Öykücüsü • 17
Geri Dönüşen Fazla Sanat • 24
Batı Kıyısı Hikâyesi • 27
Ka • 28
Unutulmaz Bir Misafir • 41
Prencesi Olmayanlara Özel Bir Hizmet • 48
Susunuz Yaralar İçinde • 51
Lepiska Saçlı Kız • 58
Aşk Pahası • 64
Sinematografik Şeyler • 69
Akşam Samatya'da • 71
Merhamet • 75
Balkon Cefası • 77
Rüya Ustası • 82

Barbunyalarnn Özel Hayatı

*Yazıyorum çünkü henüz
yan yana gelmemiş sözcükler var.*

Hulki Aktunç

Bazı geceler eşim ve oğlum uyuyup da sokağım pencereme asılı bir fotoğraf sessizliğine büründüğünde, bir ihanet yatağına sokulur gibi, usulca çalışma odama giriyorum.

Yeşil camlı masa lambasını yakıp bir süre büyük kitaplığın önünde duruyorum. Sevdiğim bazı şiirleri okuyorum. İsmime imzalı kitaplardaki tarihlere bakıp zamanın nasıl geçtiğine şaşıyorum.

Geçmiş zamanı düşündükçe yıllarımı heba ettiğim çalışma masasına gözüm takılıyor. Taşranın uyuşuk sessizliği o an büyüyor.

Kimi zaman üstümde tir tir titreyen o sessizliğin içinde güzel bir roman yazdığına inanan hayalimin üstüne oturuyorum. Ama şimdi o satırları okuyunca gördüğüm hep kırık dökük cümleler. Ben miydim unutulmaz bir roman yazdığını sanan o ahmak?

Zaman bir el gibi, önce gözü tokatlayarak açıyor, sonra ebediyen kapatacak.

İçimde zıt duygular var, bu mevsim peyda oldu. Kimi zaman romanımın okunmayan yüzlerce dosyadan biri olduğunu düşünüyorum. Ama bunca köhne yazar nasıl kitap yayımlatıyor, anlamıyorum. Sanki onlar editörlerle eş dost, İstanbul'da birbirini arıyor, Beyoğlu'na içmeye gidiyorlar da ben taşrada tokuşturulmayan bir kadeh yalnızlığındayım.

Eşim artık mutsuzluğumun ne kadar "edebi" olduğunu anlıyor. Sanırım çökkün ifademe eşlik eden dalgınlığım işini kolaylaştırıyor: "Ne bu hal, bir yayınevinden daha mı ret geldi?"

Duymazlıktan geliyor, başımı elimdeki dergiye gömüyorum. O ise yayıldığı üçlü koltuğun kenarından kuğu gibi boynunu uzatıyor.

Moral öpücüğü vereceğini sanıyorum ama yanılmışım: “Annene kötü davranıyorsun, bu yüzden istediklerin olmuyor.”

Son birkaç yıldır benim için kurduğu cümleler böyle hoyratça. Sinir bozuculuğu kendine rol edinmiş, üstelik perde hiç inmiyor.

Bu söylediğine sahidin inandığımı bilmek, asıl sinirimi bozan şey bu.

“Söylesene güzelim, Afrika’da açlıktan ölmek üzere olan çocuklar da annelerine kötü mü davranmıştır?”

Beni küçümseyen bir ifade yüzüne yerleşiyor. Ela gözlerini deviriyor. Oysa bunu benim yapmam gerekmez mi?

“Çocuk dedin de, çocuğa oda kurmanın zamanı geldi.”

Nasıl ruhsuzca bir geçiş. Bu kadar kolay mı bir sözcüğün ardına sığınabilmek. Sanki benden başkası Afrikalı çocuklara üzülüyor. Küvetlerine litrelerce su doldurup keyif çatıyorlar. Oysa Afrika çöllerinde susuzluktan ölmemek için sığır kanı içen bir halk var.

Gözlerinin içine bakıp “Kalpsizsin” demek istiyorum ama susuyorum. Halimiz bu işte.

“Artık yazı odanı dağıtmak gerekiyor yoksa onca eşya çamaşır odasına sığmaz.” Başımınla onaylıyorum.

Bunun benim için ne denli zor olduğunu anlıyor. Hayret! Bu nedenle “Sen isteyken, Nurten Teyze’yle hallederiz” diyor ve yapacakları için uyarıyor: “Çekyatını satarız.” En büyük keyfim çekyata uzanıp kitaplığımıza karşı bir şeyler okumakken... “Yeşil kitaplığın kalır. Oyuncakları koyarız. Sahi, onun rengini nasıl iyi seçmişsin?” Ara sıra işe yarıyorum demek ki. “Büyük olan kitaplık oraya sığıyor, ölçtüm” Ölçtün demek! Kim bilir arkamdan daha ne işler çeviriyor.

Rüyamda eşim imza gününe baskın yapar gibi dalıp tüm okurların önünde beni Yaşar Kemal’e şikâyet ediyordu. İşin tuhafı, onun romanlarındaki köylü kadınlar gibi basma fistan giymiş ve onların ağzıyla konuşuyordu.

“Sabinin odasını işgal etmiş beyim. Ama essahtan yazar olsa ütü masasında bile yazmaz mı?”

Herkes dönüp bana bakıyordu. Hayalini kurduğum o güzel okurlar öyle yabancı bir ifadedeydi ki... Kimileri bir deliyi süzer gibi geri çekilince, şehrin sokaklarında kaybolmak istiyordum.

Yaşar Kemal’se o bilindik, insana Çukurova’nın sıcacđını veren gülüşüyle, “Ben mutfak tezghında bile yazarım ama bulaşđđa karışmam” diyordu.

Kapıyı almadan anahtarım ile eve giriyorum. İçimde sancılı bir merak var. Tıkırtılarıma oğlum koşuyor: “Baba, bak kipalarını arkaya taşıdılar”

Editörlerin görünmez elleri de oradaydı, biliyorum. Masanın bir ucundan tutmuş olmalılar. Artık kimseye kızmıyorum.

Çamaşır odasının kapısından içeriye bakıyorum. Eşim omzunda toz beziyle dađınıklđđın ortasında yorgun bir halde duruyor. Saatlerce uğraştđđ yanaklarındaki eksilmiş pembelikten belli ama beni görünce yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. “Hoş geldin yazar bey” diyor.

st kat komşumuz, eski İstanbul hanımefendilerinden Nurten Teyze de burada. Toplanın komşular, bir yazar daha sürgün edildi!

Heybetli Arthur alışma masama bakıyorum. En sevdiğim eşya. Odaya fazla büyük. Bu haliyle adeta karaya oturmuş bir gemi.

Nurten Teyze’nin hayırsız oğlu Selim gemici. Bu benzetme ondan mı? Ne çok çağrışım var zavallı aklımda. Oysa uzak sulardaki oğlunu dşnmediđđ bir anda olabiliriz. Dile getirmiyorum. Hem kafa patlatarak bulup kđđda dktđđm benzetmeler bile anlam-sızken söz arasında bunu söylemek ne işe yarar?

“Sen de hoş geldin Nurten Teyze.”

Gönül gözü açık bir kadın. Hznm görüp kolumu sıvazlıyor.

Ah, İstanbul hanımefendisi Nurten Teyze. Her gelişinde biraz Samatya doluyor evimize. Oysa yıllardır balık bile geçmiyor boğazından, bu nasıl Samatyalı?

Sırf Selim yüzünden denize ve denizdekilere kızgın bir kadın. Eři çoktan ölmüş, başka çocuğu yok, bu yüzden yalnız, üstelik sessizlikten korkuyor, uyurken bile televizyonu açık.

Gece yarısını geçtiğinde kanallarda saçma sapan diziler, eski ve kötü programlar oluyor. Seni bunların gürültüsüne muhtaç edecek kadar mı yalnız bıraktılar Nurten Teyze? Hadi kapat řu televizyonu. Korkma, güzel rüyalar da var.

En zor günleri, evliliğimizin ilk yılına rastlamıştı. Selim, Somalili balıkların, vreysel ırklıđđa karşı sonunda silahlandıđđ Aden

Körfezi'ndeydi. Karasularına yıllardır zehirli atık döken şirketlerden balıkçılar artık tazminat istiyordu.

Eminim Selim'in kafası esrarlıydı, bu nedenle annesinin taşıdığı endişenin zerresini taşımıyordu ama bültenlerde bir geminin daha alıkonulduğu haberi geçince Nurten Teyze, ne yapacağını bilemez, Somalili balıkçılara beddualar ederek sabaha kadar uyamaz, bizi de uyutmazdı.

Gerçi o yıllar roman yazdığım için uykularım hep kaçtı ama her biri ayrı bir ağlayış yükündeki gözyaşlarının çalışmamı bölmesinden hoşlanmıyordum.

En çok da yurt savunması yapan silahlı balıkçıları, Batı medyasının gözüyle korsan olarak görmesi canımı sıkıyordu.

Üzgünüm Nurten Teyze ama ben Somalili balıkçılar bir gemiyi daha ele geçirdiğinde seviniyordum. Seninse solukların hızlanıyor, kalbin göğsünü parçalayacakmış gibi atıyordu. Üstelik seni sakinleştirmekle yine biz uğraşıyorduk ama elimde değildi, yüzümde senden saklamaya çalıştığım bir gülücük parlıyordu.

Hem sen de hayıflanıyordun, Selim'in Aden Körfezi'nde ne işi vardı? Nasıl bir çocukluk yaşadı ki kendini böyle okyanuslara sürdü? Bunu eşimden bile gizledim Nurten Teyze, ama hani bir akşam televizyonda "Türk bandıralı bir gemi kaçırıldı" diye alt yazı geçmişti de seni baygın bir halde Acil'e götürmüştük.

İşte o akşam da, hatta hantal bir çelloyu kucaklar gibi seni kucaklamış, kan ter içinde İtalyan merdivenlerin girdabında yalpalarken bile, üzgünüm ama ben ağlarına ağı dolmuş Somalili balıkçılardan yanaydım.

Nurten Teyze zoraki bir gülümsemeyle bir odaya, bir bana bakıyor. Yıllar sonra avutma sırası artık onda. Burada rahatça sigara içebileceğimi anımsatıyor.

Yazarken önemli bir şeyi mümkün kılarsa bilse oda küçük ve sevimsiz. Döner sandalyenin hemen arkasında çamaşır makinesi musluğu duvardan başını çıkarmış bir yaratık gibi duruyor. –Usta beni söksene.– Asıl felaketse derin dondurucu. Bir ucube gibi, benimle dalga geçmesine karşımda dikiliyor.

Elimle imleyip eşime bakıyorum: "Burada mı kalacak?" Ses tonumu beğenmediğinden olmalı, kaş çatıp çıkıyor: "Evde başka yer mi var!"

Belki de fazlalık olan şey yazı masam. Dağınıklığın içinde güçlkle sandalyeye oturuyorum. O an derin dondurucunun huysuz bir hayvan hırıltısına benzeyen sesini duyuyorum. Çocukça dudak büküyorum, odadaki çocuksa hiçbir şeyin ayırımında değil.

Bir tavşanın çevikliğiyle gelip kucağıma tırmanıyor. Yüzüne bakıyorum, gözleri aynı gözlerime benziyor. Her şeyin, ona güzel bir oda kurmak için olduğunu düşündüğümde üzüntüm hafifliyor.

Nurten Teyze'ye havayı dağıtmak için, "Eee, aklında yeni bir roman var mı?" diye soruyor.

Derin kırışıklıklara rağmen güzel olan beyaz yüzünde sahiden meraklı bir ifade var. Artık roman yazmayı bıraktığımı söylüyorum. Oysa ne çok istemiştim, oğluyla olan hasret dolu ilişkisini ve korkulu yalnızlığını bir romana konu etmeyi. Kafamda taslağını kurduğum romanın ismini bile düşünmüştüm. Ona bir kitap kapağından şefkatle seslenecektim.

"Aa, neden bıraktın ki?"

Ne diyeceğimi bilemezken cevabı eşim veriyor: "Politik roman yazmaya girişti. E bu zamanda kimse solcuların hikâyesini merak etmiyor."

Nurten Teyze'nin yüzünde düş kırıklığına benzer bir ifade beliriyor ama aramızda sadece rutubetli bir tavan var, hiçbir fark yok. İkimiz de kiracıyız ve geçen ay su faturalarımız bile handiyse aynı geldi. Biz mi yeterince sevişmiyoruz, senin yalnızlığın mı fazla temiz? Senin şu yalnızlığın Nurten Teyze ayrıca ışıltılı mı, geceleri hiç söndüremediğin o avizenin altında.

Bana böyle bakma, sadece düşün. Her şeyin sınıfsal bir kurgu olduğunu anlarsın. Burjuva olsaydın oğlunun deniz tutkusunu küçük bir yatla giderirdin. O zaman onu Haydarpaşa Limanı'ndan gözü yaşlı halde değil, Ataköy Marina'dan gülücüklerle uğurlardın.

Zenginlerin deniz macerası kısa sürer nasıl olsa. Seyir defterini bile uşaklarına tuttururlar ama gel gör ki gemi batarken filikalara ilk onlar biner.

Nurten Teyze tüm bunları düşünmeden magazin sever bir halde, "Oysa mesleğin yazarlığa uygun. Her gün insanların özel hayatını dinliyorsun. Onları yazsana" diyor.

Bir an karşımda edebiyat öğretmenimi bulmuşum gibi bir duyguya kapılıp susuyorum.

İçine düştüğüm şu durum, çamaşır makinesi musluğuyla derin dondurucu arasında sıkışıp kalan yazarlığım eşime gülünç geliyor olmalı ki kıkırdıyor.

Neden sonra mutfağa geçiyorlar. Karmakarışık hale gelmiş kitaplığa bakıyorum. Eşim eline ne geçirdiyse tıktırmış. Sanki batan bir geminin kaptanı olmuş. Raflara sığmayan kitaplara kutunun dibini boylatmış.

Kaptan, gemide kaçak bir yazar var.

Sıkıntidan sigara yakıyorum. Çamaşır odasına sinmiş yumuşatıcı kokusu dağılmaya başlıyor ve sise benzer bir dumanın içinde aniden eşim beliriyor.

Sessizce geri gelmiş, derin dondurucunun kapağını açıyor. O an yüzünün önünde soğuk bir buhar yükseliyor ama nasılsa uzun zamandır görmediğim en sıcak yüz ifadesinde.

“Yazmak kimi mutlu etmiş zaten” diyor. “Kendini bu kadar heba etme.”

Ne kadar edeyim peki, sen söyle?

Özlediğim bu şefkatli haline gülümsüyorum, o da gülümsüyor. Utanıp başını eğiyor, sanki ilk tanıştığımız gündeyiz. Başını eğdiğinde elinde tuttuğu barbunya dolu poşeti ayırmıyor.

“Sen aslında iyi bir yazarsın” diyor, umutsuzluklarıma hiç eşlik etmemiş gibi. “Sadece biraz kafan karıştı ama sana inanıyorum, istesen barbunyalardan bile öykü çıkarırsın.”

Bana inanma şekerim, ben hayırsız bir yazarım.

Gün batınca masa lambasını yakıp, her şeye rağmen, onun için yazmaya başlıyorum. Belki yan yana getirmeyip berbat etmediğim sözcükler de var.

Gecenin Saçları

Bizi korkularımız mı yönetiyor yoksa zaaflarımız mı, bilmiyorum ama ben ikisi arasında sıkışıp kaldım.

İnsan mutluluğu en yakınında aramalı derler, benimse eve gitmek bile içimden gelmiyor. Bir zaman sonra dışarıda geçirdiğim her an içime ağı gibi endişeler yayılıyor da sonunda telaşlı bir elle evimin kapısını çalıyorum; kızım beni içeriye almıyor.

Bu öfkesinin, âlemden dönmüş bir babaya gösterilen tepkiyle hiç ilgisi yok. Çünkü o anlayamadığı binlerce şey gibi nasıl bir baba olduğumu bilmiyor. Aslında karanlık aklıyla neleri ne kadar ayırımsadığını hâlâ anlamış değilim.

Saçları üç numaraya vurulu, iskelet gibi zayıf, boş bakışları delip geçen kızım kapıda beni görünce, çılgınlık atarak gitmemi istiyor.

O anda işten yorgun ve karnı aç gelmiş olan kendime mi yoksa tüm günü evde onunla geçirmiş olan eşime mi daha çok acıyacığımı bilmiyorum.

Üstüme bir şeyler fırlatmaya başladığında, eşim bıkkın bir ifadeyle bana bakıp, “En iyisi dışarıda dolan, uyuduğunda gelersin” diyor ya, yüzüme kapanan kapıda, bir türlü nasıl aile olamadığımıza kederleniyorum.

Üç kişilik çaresizliğimizde tek kabahatli kızım olamaz. Eşim her seferinde işin kolayına kaçır gibi. Bize yaptığı kötülüğü görmüyor bile.

İçeriye giremediğim o akşamlarda yüzüme kapanan kapının arkasında koskoca şehirde bir başıma kalmışım gibi hissediyorum. Bazen apartman otomatı bile beni görmüyor, merdivenleri ancak üstüme yapışan bir karanlıkta iniyorum.

Dış kapıdan çıktığımdaysa zavallı kendimi nereye götüreceğimi bilemez halde oluyorum. Bir süre, çekingen bir mülteci kılığında sağıma soluma bakınıyorum. Bu sırada az önceki bağırışların izini süren meraklı bir komşu perde aralığından sinsice beni gözetliyorsa utaniyorum. Utanınca sırf bir an önce gözden kaybolmak için

rastgele bir yöne doğru hızla yürüyorum ve evimden sokak sokak uzaklaşıp başka semtlere varıyorum.

O andan sonra ne olursa oluyor ve bu çekingen halimden eser kalmıyor. Hatta başka birine dönüşmüş gibi zaafLARımın kucağına düşüveriyorum.

Kâh pencereleri kalın perdelerle örtülü, zar seslerinin şakırdadığı duman altı gizli kumarhanelerde, kâh kırmızı ışıklarının altında yarı çıplak güzel kadınların odalardan odalara şuh kahkahalarla geçtiği genelevlerde, kâh anason kokularının musikiye karıştığı meyhanelerde zaman uçuşup gidiyor.

Bazen hiç uyumadan yeni bir güne başlayarak, kan çanağına dönmüş gözlerle işe gittiğim oluyor.

Paramın sabahı getirmeye yetmediği gecelerdeyse, insanlar birer ikişer ışıkları söndürdüğünde ve eşim bile beni unutarak uykuya daldığında, evimin önünde evsizler gibi geziyorum.

Dişlerimin arasındaki sigarayı hırsıyla çekip dumanını öfkeyle solurken, salonun hâlâ yanan ışığına bakarak, kızıma etki etmeyen uyku ilaçlarına da onları reçete eden doktorlara da küfredip duruyorum. Sonunda yaşama isyan ediyorum, sıcak yatağıma kavuşmak için kızımı bağlamayı göze alarak paldır güldür eve giriyorum.

Geçen gece bu niyetle eve girdiğimde kızımı televizyonun karşısında uyur bulunca yüreğim yandı.

Yapmadığım kötülüklerin vicdan azabı bende ne arıyor, bilmiyorum.

Salonun girişinde davetsiz bir gölge gibi dikilip sessizce ona bakarken, kanepenin ucundan, saçlarının bir dize gibi döküldüğünü sandım.

Yüreğimdeki çırpını, gökyüzüne kavuşmuş bir kuşun kanat çırpışı değilse neydi? Şaşkın bir halde hızla kızıma yaklaştığımda, saçları sandığım şeyin, eşimin yeni aldığı koltuk kılıfının püskülü olduğunu anladım.

Sarhoşluk öyle olmadık şeylere neden oluyor ki, kimi zaman hasret kaldığım şeylerin hayalini gösteriyor. Buna sevinmeli miyim, bilmiyorum. Oysa o kadar çok zaman geçti ki... Kızımın saçları ne zaman uzundu ve ben bir baba şefkatiyle o uzun saçları huzurla en son ne zaman okşamıştım, anımsamıyorum.

Hızına yetişemediğimiz ve zamansız öfke nöbetlerinde saçlarımı yolup kendine zarar verdiği için çareyi kısacık kesmekte bulmuştuk.

Saçlarını makineye ilk vurduğumuzda sanırım beş yaşındaydı. Banyodaki taburede çıplak bir kız çocuğu. Hayır, bir yetimhanede değil, kendi sıcak yuvasında üstelik onu her şeye rağmen çok seven anne babası yanında; ama birazdan kel kalacak.

Eşime bakarken, istemeden kafamda bir Nazi hemşiresinin hayali canlanıyordu ama bu hayal, dökülen ilk gözyaşı damlasında darmadağın oluyordu.

“Başka anneler kreşe başlayan kızlarının saçını örerken, bizim şu yaptığımıza bak” diyerek, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan o hali hâlâ gözümün önünde.

Kızımın iyiliği için yapmak zorunda olduğumuzu söyleyip acısını bir nebze olsun dindirmek istemiştik ama makinenin vızlıltısı bitip de yere dökülmüş saçların arasında kızımın fazla budanmış bir ağaç gibi çirkinleşmiş görüntüsünü ellerimin arasında bulduğumda eşimin gözyaşlarına katılıvermişim.

Televizyonu kapattım. Üstünü örttüm. Onu yatağına taşıyamayacak kadar sarhoştum. Kollarımın arasında uyanırsa felaketim olurdu. “Belki de saçlarını hep ben makineye vurduğum için beni istemiyordu...” Bir an bu düşünce kılıç gibi aklımdan geçiverdi, acısını yüreğimde hissettim.

Koridoru sallanarak geçip yatak odamıza girdim. Birkaç parça soyunup eşimin yanına sokuldum. Sıcaktı, bir şeyler mırıldandı. Kızımız uyuduğu halde niye beni çağırmadığına sitem ettim.

“Yeni uyumuştur” deyip yüzünü ekşitti. Yine leş gibi içki koktuğumdan şikâyet etti.

Soğuk sokaklarda saatlerce bir başıma yürürken ısınmak için biraz kanyak içtiğimi söyledim. Buz kesmiş ellerim bunun ispatıydı. Sarılıp beni ısıtmasını umarken arkasını döndü. “Hepimiz yalnızız” dedi. Sesi içli bir keman namesi gibi geceyi çizerceydi. “Bir komşum bile evimize gelmiyor.”

Sevdiğim kadın, sadece benim çaldığım bir kapı ziline yalnızlığında yaşlanıyordu ama hiçbir şey yapamıyordum.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Hangi söz yalnızlığımızı giderebilirdi?

“Acaba doktoru mu değiştirsek?”

Hâlâ doktorlardan medet uman bu hali... Beni en çok bu yoruyordu.

“Önce yeni aldığın koltuk kılıfını değıştirelim” dedim.

Tam gözlerimi yumacaktım ki vahşî bir kedinin kızgınlığıyla dönüp bana baktı. Gecenin içinde sanki kıpkızıl ateşten bir ifadeydi. “İlgisizsin” diye kükredi, hatta bir kavgaya doğrulup söylenmeye başladı.

En kötüsü beni duygusuzlukla suçladı. Az önce yüreğim nasıl yerinden oynamıştı, haberi yoktu. Elimle ağzımı kapattım. Göz gözeydik, çırpınıp kurtulmak isteyince diğer elimle ince bileklerini adeta kelepçeledim.

Dilimin ucuna bazı sözcükler geldi. Açıklasam, içlenir hüngür hüngür ağlardı. Ben sıcak bir yatakta uyurdum uyumasına ama o sabaha kadar uyuyamazdı. Ellerimi sessizce çektim. Üstüme bir şeyler fırlatarak beni kovuyordu. Giyinip yeniden sokaklara döndüm.